

LENI SARIS
Een uur... een dag... een leven

LENI SARIS
Een uur... een dag... een leven

Eerste druk in deze uitgave 2006

NUR 343

ISBN-10: 90.205.2793.2

ISBN-13: 9789020527933

Copyright © 2006 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Haar naam was Vanessa Johanna, maar haar ouders waren het nooit helemaal eens geweest met de verbastering van haar tweede naam. Enkele maanden voor Vanessa werd geboren, op een zomerdag vol zon en zachte koele wind, had mevrouw Deporte met peinzende ogen het spel van een mooie vlinder gevolgd.

„Wat heerlijk om zo zorgeloos blij te kunnen rondfladderen,” had ze met een ondeugende glimlach gezegd. „Ik heb me nooit verder van zorgeloos fladderen af gevoeld dan vandaag, na een gloeiend hete dag, en ik ben zielsblij met deze frisse wind. Geert, hoe heet die vlinder eigenlijk?”

„Het is een dagpauwoog en de zondagse naam luidt Vanessa Io.” Aangezien Geert Deporte wist dat er een bijzondere opmerking kwam als zijn vrouw zo peinzend en triomfantelijk keek, trok hij vragend zijn wenkbrauwen op. „Zeg maar wat je op je hart hebt, kindlief.”

„Vanessa Io lijkt me een heerlijke naam voor de baby, als het een meisje mocht zijn, zo blij, zo zorgeloos, ik hoop dat ze zo'n leven zal krijgen!”

Geert Deporte glimlachte wijs en hij sprak haar niet tegen. Vanessa Io klonk in ieder geval niet slecht, maar hij was voorzien van meer praktische zin dan zijn vrouw en maakte zich zorgen om iets heel anders: Wat zou de strenge ambtenaar van de burgerlijke stand ervan te zeggen hebben? Vanessa mocht dan een bestaande naam zijn, maar hij had, bij zijn weten, nog nooit van de naam Io gehoord. Hij besloot het probleem op deze warme zomeravond maar niet verder te bespreken, dat kwam later weleens aan de orde. Het kwam er niet van en het was de heer Deporte niet kwalijk te nemen dat hij er, toen Vanessa geboren werd, niet meer aan dacht. De jongedame was haantje de voorste en dus de oudste, waar ze altijd trots op bleef, want een uur later werd er nog een baby geboren. Daar had niemand op gerekend en voor hem was er dus geen mooie naam voorradig, waar hij, gezien de romantische hersenkronkels van zijn moeder, later alleen maar dankbaar voor kon zijn. Hij werd genoemd Geert junior, en de verblufte jonge vader kreeg na enig geharrewar te horen, zoals hij overigens destijds wel had verwacht, dat Vanessa nog wel te aanvaarden was, maar Io, nee, dat ging niet! Het moest dan maar Johanna worden.

Zo werd ze dus ingeschreven en krijsend en wel gedoopt, terwijl broer Geert de plechtigheid zwijgend onderging. Het was tekenend voor hun verdere levensloop als tweeling. Ze waren, zoals dat gewoonlijk met tweelingen gaat, hevig aan elkaar verknocht. Hun gelijkenis was niet sprekend en niet verwarrend, omdat Geert wat forser was gebouwd en kort haar had, terwijl Vanessa een smal gezichtje had en een vracht losse bruine krullen, waarover een gouden gloed lag. Vanessa was ook de meest doortastende van de twee en intelligenter dan haar broertje. Geert liet zich makkelijk meeslepen door zijn pittige tweelingzus, van wie meestal het initiatief uitging als er iets gedaan moest worden, of dat nu kattenkwaad of iets goed betekende. Geert en zijn zusje waren ongeveer acht jaar toen de jongedame er aardigheid in kreeg haar broertje 'Slome' te gaan noemen. Niemand wist waar ze het woord opgepikt had, maar ze werd er streng over onderhouden door haar tamelijk verschrikte ouders, die het misschien minder zwaar hadden opgenomen als Geert geen slome jongen was geweest. Jammer genoeg mikte Vanessa, zoals gewoonlijk, recht in de roos. „Ik wil niet,” zo sprak papa Geert zijn dochter streng toe, „dat jij nog ooit 'Hé... Slome' tegen je broertje roept. Dat doet hij tegen jou toch ook niet?”

„Hij moest het eens durven,” zei Vanessa en haalde met een zeer onwelluidend gesnuif haar kleine neus op. „Maar goed, ik zal het niet meer zeggen, al is hij het wel!”

Vanessa huppelde de deur uit en ze hoorden haar stem door de tuin schallen: „Geertje, jochie, oehoe, waar zit je dan?”

Haar stem was van een stroopachtige braafheid en de ouders van de tweeling stonden voor het raam en keken naar de kinderen, die met de armen om elkaar heen het tuinpad afliepen, de beste vrienden, behalve dat Vanessa bij 't tuinhek Geert vlug een stevige opstopper verkocht en als eerste het hek uitglipte en het dicht hield.

„Vanessa Io, je lief fladderend vliedertje,” zei meneer Deporte met zachte ironie. „Ze zit die lobbes op zijn kop.”

„Dat komt omdat hij van Vanessa houdt en haar geen pijn wil doen,” zei Vanessa's moeder nadrukkelijk. „En Vanessa zou voor Geert door het vuur gaan, als het nodig is. Om hun ruzies hoeft je je niet druk te maken, dat verzeker ik je.”

„Och, door het vuur gaan is zo'n groot woord, lieve kind,” zei

meneer Deporte geamuseerd. „Dat zal niemand van haar verlangen, ook al zijn ze in hetzelfde uur geboren. Ik hoop echt dat ze hun eigen weg vinden en niet als klitten aan elkaar blijven hangen. Daarom ben ik eigenlijk maar blij dat ze ruzie maken en Vanessa hem af en toe op zijn kop geeft. Weet je, ze heeft wel een beetje gelijk, kijk niet zo verontwaardigd, een beetje, zei ik toch!”

Beneden was de strijd om het tuinhek beslecht en de tweeling holde de straat uit. De moeder keek ze na met dezelfde peinzende ogen waarmee ze jaren geleden naar de fleurige dagpauwoog had gekeken. Vanessa had niets van een luchtig doelloos fladderend vlindertje. Ze kon, als dat nodig was, een kleine, felle vechtersbaas zijn, maar als ze vocht, deed ze dat voor een rechtvaardige zaak. Een uitgesproken kattenkop was ze ook beslist niet, ze kon heel lief, zacht en meegaand zijn maar je moest haar niet als tegenstandster krijgen, want dan was je nog niet met haar klaar. Ze mocht haar broer dan ongeduldig voor Slome uitschelden, maar er was een sterk beschermend element in haar liefde voor hem. Al vertoonden ze dan een vage familietrek, zoals gewoonlijk met de leden van één familie het geval is, uiterlijk en innerlijk verschilde de tweeling geweldig van elkaar.

Vanessa ontwikkelde ook een talent, zij het een twijfelachtig. Het talent bleek groot genoeg maar het verschaftte haar in de loop der jaren meer narigheid dan genoeg en toch kon ze daar weinig aan veranderen. Het begon met een speelse krabbel, toen ze beloofd had dat ze haar broertje nooit meer voor Slome zou uitschelden. Nou, dat deed ze dan ook niet, althans niet met woorden, maar op een dag, een week na de gedenkwaardige ouderlijke repri-man-de, kwam Geert de kamer binnen met een voddig papiertje in zijn hand. Hij hield het hoog boven zijn hoofd en Vanessa probeerde het, om hem heen dansend als een hondje, uit zijn hand te rukken. „Geef hier, jongen,” gilde ze. „Wat deed je er met je vingers aan?” „Nou, ik wil het mama laten zien,” verdedigde Geert zich. „Het is best leuk maar ’n beetje gek, waarom tekent ze me zo, mama?” Mama nam Geert het papiertje met een forse beweging af en Vanessa gaf het op. De slag was verloren, dat leed geen enkele twijfel.

Mevrouw Deporte keek zwijgend naar de tekening: ’n trage schildpad, maar het kopje was niet van de schildpad maar van haar zoon. Het was geen mooie tekening, maar op de een of andere

manier leek het gezicht van Geert, goedig, een beetje... sloom. Een ogenblik voelde Vanessa's moeder haar vingers kriebelen om haar dochter een fikse draai om haar oren te geven, maar ze deed het niet.

„Waarom ze zo tekent, Geert? Och, dat is maar een van Vanessa's vreemde grapjes!” Ze streek hem over zijn steile haardos, terwijl ze de tekening in de zak van haar schort stopte.

Geert holde alweer weg maar Vanessa bleef nog even staan.

„Ik deed het niet om te plagen,” zei ze somber. „Ik zag 'm opeens zo.”

„O ja?” vroeg haar moeder. „Hé, wat vreemd. En waarom dan wel?”

„Och, dat joch ook,” Vanessa verloor haar kalmte.

Ze priemde met haar vinger in de richting van de rechtermuur.

„Dat verwende snertjochie van hiernaast, Jean-Pierre, boeh, wat deftig, sart Geert en die sl... eh... die domoor laat zich maar sarren. Dat kan ik niet uitstaan. Je hoeft niet het eerst te slaan maar als ze jou iets doen mag je toch wel terugslaan of niet soms?”

„Dat ligt eraan.” Mevrouw Deporte koos voor het moment de gemakkelijkste weg. „Kun je Geert zijn eigen boontjes niet eens laten doppen?”

Het bleef even stil, toen zuchtte Vanessa en streek met een kleine, sterke hand een goudbruine krul uit haar ogen, bruine ogen die verontwaardigd gloeiden.

„Ik geloof dat hij dat niet kan, mam. Hij is altijd de jongen die op zijn kop krijgt als het verkeerd gaat.”

Vanessa's moeder dacht op dat ogenblik niet meer aan de vinnige, haarscherpe karaktertekening in haar zak. Het kind had gelijk en dat maakte haar wel eens angstig. Vanessa was de sterkere en Geert liet zich haar zorgen maar al te graag aanleunen.

Toen mevrouw Deporte 's avonds weer aan de gewraakte tekening dacht en het verfrommelde papiertje aan haar man liet zien, keek hij er eerst verbluft naar en schoot toen in de lach.

„Het is je reinste karikatuur en wat voor een!” zei hij bewonderend. „Vriendelijk? Nee, zeker niet, maar ze zag het nu eenmaal zo. Karikaturen zijn nooit vleierend. Ben je er boos om?”

„Ik was eerst heel erg boos.” Het klonk verontschuldigend en ze voegde er met een diepe zucht aan toe: „Ik ben zo bang dat ze een hele massa last zal krijgen als ze dit talent mocht ontwikkelen.”

Dit tekeningetje was verzacht door liefde, maar geloof je niet dat zulke tekeningen ook giftig kunnen zijn?"

„Misschien wel, ja!” Geert Deporte senior werd een beetje ongeduldig. „Zit toch niet altijd in zak en as over de tweeling, lieve kind. Het is gewoonweg dwaas. Waarom neem je ze niet zoals ze zijn? Volgens jouw gedachten moeten tweelingen in alles hetzelfde zijn. Vergeet niet, dat er een tweede soort tweelingen bestaat die in niets op elkaar lijken. Toevallig hebben wij er zo een en ik ben er best tevreden mee. Ik hoop dat het met jou ook zo is?”

De moeder van Vanessa en Geert gaf dit toe, maar ze kon er niets aan doen dat ze de zaken niet zo eenvoudig kon bekijken als haar man.

Ze kreeg gelijk, want in de loop der jaren groeide ook het verschil tussen de tweeling: Vanessa en haar broer hielden veel van elkaar en toch waren er tijden dat ze elkaar niet konden verdragen. De gemakkelijke Geert, die niet zo vlot leerde en er trouwens altijd de kantjes afliep, kon niet in de schaduw staan van zijn zusje, dat geen moeite had met leren. Toch had Geert de meeste vrienden en waren er mensen die in een boog om de vlotte en knappe Vanessa heen liepen. Ze was geestig en adrem, en dat werd wel gewaardeerd. Wat helemaal niet werd gewaardeerd, waren haar vaak venijnige karikatuurtes, die ze gewoonweg rondstrooide. Ieder papiertje, tot zelfs de bladzijden van haar schoolschriften, werden ermee ontsierd. Alleen iemand met heel veel kunstkennis en nog meer humor zou in dit geval van versieren hebben gesproken, maar zo iemand had Vanessa op haar weg nog niet ontmoet. Haar vinnig tekentalentje geselde leerlingen én leraren. Het was niet de bedoeling dat ze de dingen die ze tekende ook zagen maar, zoals Vanessa met een ongelukkig gezicht tegen een boze moeder beweerde, op de een of andere manier kregen ze die gekke tekeningen altijd in handen.

„Waarom kladder je ook overal op?” vroeg haar moeder, flink woedend nu haar dochter wegens het portretteren van de directrice op de omslag van haar meetkundeschrift voor een dag naar huis was gestuurd.

„Het gaat vanzelf,” zei Vanessa berouwvol. „Als iemand staat te praten, dan zie ik, nou ja, de dingen die karakteristiek zijn. Ik kan het toch niet helpen dat juffrouw Frinke op een goedig paard lijkt. Trouwens, zo goedig is ze niet eens, want dan had ze me er niet

uitgegooid.”

Op haar verjaardag kreeg Vanessa van haar ouders een prachtig dik schetsboek, met het dringend verzoek alleen hierin voortaan haar tekeningen te deponeren. Ze probeerde het eerlijk, en dat boek en nog vele anderen werden volgekrabbeld, maar tussendoor werd er toch nog wel op andere stukjes papier getekend. Geert junior had altijd uitbundig plezier over de tekeningen van zijn zusje. Zijn interesse lag meer op technisch gebied. Hij begon weliswaar met het reiswekkertje van zijn vader te slopen, het weer in elkaar te zetten en een stel radertjes over te houden, maar al doende leert men. Hij knutselde aan alles in huis wat mechanisch was en hij straalde van geluk als er iets kapotging, zodat hij het kon repareren. Het hinderde niet of het nu de broodrooster, de pick up of de scooter van zijn vader was. De familie Deporte had het goed, maar daar hield het dan ook mee op. Van een kantoorbaan in een wijnhandel werd je niet rijk, maar de tweeling had een zorgeloze jeugd. Op hun zestiende verjaardag kregen ze hun eerste grote geschenk: Geert junior de brommer die hij al zo lang hartstochtelijk had gewenst en Vanessa het rotanzitje voor haar kamertje, waarvan de houten meubeltjes nu toch wel een beetje kinderachtig werden.

Niemand kon toen voorzien dat het verjaarsgeschenk voor Geert, dat met zoveel liefde bijeengespaard was, de bron van veel verdriet zou worden.

HOOFDSTUK 2

Vanessa Deporte groeide op tot een slank meisje met prachtig goudbruin haar dat om haar gezichtje lag op een manier die andere meisjes tot een urenlang bezoek bij de kapster dwong, maar haar alleen maar een paar haastige streken met kam en borstel kostte. Ook haar ogen waren bruin, een typisch doorzichtige kleur, die haar ogen een lichte indruk gaven, en haar huid was vlekkeloos. De tegenstelling tussen het fijne neusje en haar niet kleine maar wel goedgevormde mond met de gave tanden gaven het vrij kleine, hartvormige gezicht iets heel bijzonders. Niet bepaald mooi maar wel heel boeiend was de algemene indruk. Geert was een lange, vrij magere jongen geworden, die geen sterke indruk maak-

te. Vanessa was nooit ziek geweest, maar Geert had trouw alle mogelijke ziekten afgewerkt. Zijn haren waren donkerblond en alleen zijn ogen hadden dezelfde kleur als die van zijn zusje. Het karaktersverschil had zich met de jaren nog verdiept maar dat aanvaardden ze nu als iets heel normaal. Vanessa werd niet langer ongeduldig als haar broer haar tempo niet kon bijhouden en hij hield volkomen kritiekloos van Vanessa. Alles wat ze deed vond hij goed, en nagenoeg alles wat ze hem vroeg voor haar te doen, deed hij. Aan de andere kant kwam hij nogal vaak bij haar een lening sluiten. Dan foeterde Vanessa weleens, maar ze gaf hem het geld, want ze was veel zuiniger dan hij en had nooit gebrek aan contanten.

Vanessa tekende nog steeds en beter dan ooit haar vinnige karikaturen maar ze had er geen artistieke bedoelingen mee. Ze had, wat haar ouders nogal was tegengevallen, onmiddellijk na haar eind-examen havo een kantoorbaan gezocht en gevonden, waarmee ze direct een behoorlijk salaris verdiende. Met haar intelligentie had ze elke studie met succes kunnen aanpakken, maar voorlopig wierp ze zich met ijver op een uitgebreide secretaresses cursus. Geert wilde elektrotechnicus worden en had daar aanleg voor.

Haar eerste baan raakte Vanessa na drie maanden prompt kwijt, omdat er op een kwade dag een complete rel ontstond door een niet boze maar ronduit razende directeur, die het jongste lid van de staf, Vanessa, op een morgen, kort na het doorkijken van de post, op het matje riep en haar dusdanig de mantel uitveegde dat de collega's in de kamer ernaast er woordelijk van konden meegenieten. Het komt op elk kantoor weleens voor dat bijlagen niet worden ingesloten of een brief per ongeluk ongetekend verzonden wordt. Het komt ook weleens voor dat stukken verwisseld worden, maar het valt te bezien of het vaak voorkomt dat een van de belangrijkste cliënten van het kantoor in plaats van een prijsopgave met begeleidend schrijven wel dit schrijven vindt, maar tevens een sprekende karikatuur van zichzelf. Vanessa had hem nog kort daarvoor gezien toen hij haar baas bezocht. De relatie zond de tekening terug met een zuurzoet briefje, waarin geïnformeerd werd of deze tekening tot de nieuwste reclamecampagne behoorde. Zo ja, dan werd dit soort reclame niet op prijs gesteld. De man had kennelijk geen gevoel voor humor en Vanessa's werkgever evenmin. Hij liet haar niet eens aan het woord komen. Niet

alleen vond hij het slordig en dom, wat het ook was, maar de zaak kreeg een extra onaangenaam tintje, omdat de directeur al zwaar beledigd was door de manier waarop ze hem enkele weken eerder in beeld had gebracht. Het moet gezegd: De tekening was niet vleiend geweest.

„En wat heb je tot je verdediging aan te voeren?” Een dikke vuist kwam met zo’n daverende slag op het bureau neer, dat Vanessa haastig keek of het soms gespleten was.

„Niet veel,” zei Vanessa, lichtelijk bibberend maar dapper. „Ten eerste is het dom verkeerde stukken in te sluiten. Ik geef ook toe dat je niet moet gaan zitten tekenen in de tijd van je baas, maar dat gaat bij mij vanzelf, daar denk ik soms niet eens bij. Ik heb het echt niet gedaan om u of meneer Franken te beledigen. Karikaturen zijn nou eenmaal niet fijn voor het slachtoffer. Het spijt me, meer kan ik niet zeggen.” Het was dus kennelijk de karikatuur en niet de fout die de doorslag gaf bij de driftige geuite wens, Vanessa zo vlug mogelijk voor goed uit zijn omgeving te zien verdwijnen. De volgende dag had hij er spijt van, maar toen wilde Vanessa niet anders meer dan in de kortst mogelijke tijd een andere baan zoeken.

„Goed, daarin heb je gelijk,” zei haar vader streng toen hij het relaas hoorde. „De man had heer kunnen blijven in plaats van je uit te schelden, maar wees toch in vredesnaam wat minder slordig met die beroerde krabbels van je! Je jaagt er iedereen mee tegen je in het harnas.”

„Zeg, Van...” Geert pakte het papier op en grinnikte. „Ik kan me wel voorstellen dat hij kwaad was. Heeft hij werkelijk maar drie haren op zijn kruin en is hij nagenoeg kinloos en dan, die borstelsnor! Wat op zijn hoofd moest zitten, hangt onder zijn neus.”

„Niet iedereen kan knap zijn,” zei mevrouw Deporte ongeduldig. „Zo’n karikatuur heeft iets wreeds, heeft het eigenlijk altijd.”

„Juist, dat is zo.” Vanessa haalde de schouders op. „Zelfs het knapste gezicht heeft karakteristieke dingen. Als ik jou teken, mam... en je hebt een schat van een gezicht, dan zie je er ook gekke dingen in. Dan klaag je over je neuspunt en of ie heus zo wipt, nee, natuurlijk niet, het is allemaal overtrokken. Het gaat wreed lijken als je van nature niet met uiterlijk schoon bent gezegend en iemand tekent een karikatuur van je, zoals dan nu is gebeurd. Je kunt toch niet alleen volmaakt mooie mensen op de korrel nemen

en die zijn dan ook, diep in hun hart, nog beledigd.”

„Nee, maar in ieder geval kun je minder slordig zijn,” sloot haar vader het debat over de artistieke prestatie als zodanig. „Zit niet te dromen en te tekenen als je voor de post moet zorgen en kijk uit wat je doet. Je kunt trouwens iedere werkgever nijdig krijgen op topniveau als je zijn post op zo’n manier mishandelt.”

„Ja, dat weet ik en ik vind het erg naar,” gaf Vanessa toe. „Maar blijven doe ik toch niet, want ik laat me niet uitschelden!”

Vanessa beloofde beterschap en kon toen niet weten, dat een van haar karikaturen nog eens aanleiding tot de grootste ellende in haar leven en dat van haar tweelingbroer zou geven. Die tekening zou als een leidraad door hun leven lopen, zomaar een simpel kleine karikatuur, dat hun lot zou bepalen.

„Ik zou het maar niet zo hoog hebben opgenomen,” meende Geert, en hij slingerde zich met een onverschillig gebaar in zijn regenjas. „Ik ga ervandoor. Je ziet me wel weer eens verschijnen.”

„Zijn manieren gaan er niet bepaald op vooruit,” meende zijn moeder. „Die jongen is trouwens tegenwoordig uithuizig. Je ziet hem praktisch alleen aan de maaltijden.”

„Het zijn me dan de vrienden ook wel die hij tegenwoordig heeft!” Vanessa was naar het raam gelopen. „Kijk maar eens, daar gaat de brommende meute!”

Ze week plotseling achteruit en kleurde van boosheid. Een van Geerts vrienden had naar boven gezwaaid. Hij had een knap maar brutaal gezicht met felle donkere ogen.

„Een knappe zus heb jij, Geert!” had hij eens gezegd toen ze hem en haar broer bij het tuinhek was gepasseerd. „Ik voel wel wat voor haar!”

De termen waarin Geert zijn vriend Lambert had verteld dat hij zijn zus met rust moest laten, logen er niet om en Geert was niet bang als het erop aankwam.

„De naarling!” Ze balde in machteloze woede haar handen. „De brutale onbeschaamde vlegel!”

„Heeft hij iets gezegd?” informeerde haar vader scherp.

„Dat durft hij niet meer, maar hij fluit als ik langskom en zijn ogen...” Vanessa rilde. „Zulk soort maakt dat je je zo goedkoop voelt. Ik begrijp niet hoe Geert met zo’n stel waardeloze figuren rond kan blijven hangen. Waarom vindt u dat goed?”

„We vinden het niet goed maar ik kan hem niet opsluiten, en je

bereikt met jongens van die leeftijd weinig als je met ze praat. Ik heb het geprobeerd, Van, als je dat soms bedoelt." Meneer Deporte haalde zijn schouders op. „Hij vond dat ik me niet met de keuze van zijn vrienden moest bemoeien en dat hij oud en wijs genoeg was om daar zelf over te beslissen. Enfin, hij zal moeten leren wie niet en wie wel bij hem past.”

„Ja,” zei Vanessa, en ze krabbelde met een vinnige potloodpunt op de rand van een weekblad. „En de psychologen maar zeggen dat het aan de ouders en het milieu ligt. Nou, dat kan dan wel, maar dat is hier dan toch niet het geval. De moeilijkheid schuilt gewoonweg in het feit dat Geert zich nou een reuze flinke jongen vindt, juist omdat hij in feite nog zo'n echt kind is.”

„Ik geloof dat je gelijk hebt.” Mevrouw Deporte keek naar de krabbel op het blad. „Je bent geen vol uur ouder dan Geert en toch... je bent zoveel volwassener, afgezien dan van die domme krabbels die je steeds overal opkladdert.”

De laatste woorden kwamen er gortdroog uit en Vanessa en haar vader schoten in de lach. Als vriend Lambert er inderdaad zo onguur uitzag als Vanessa hem in twee minuten tijd vereeuwigd had, dan moest hij wel een gevaar voor de samenleving betekenen, en dat leek toch wel erg overdreven, afgezien dan van het feit dat Vanessa een nozemachtig type niet de beste vriend voor haar tweelingbroer vond.

„Het zal wel overgaan, kind,” zei meneer Deporte kalmpjes. „Geert heeft heus wel genoeg gezond verstand, en ik heb vertrouwen in hem.”

Vanessa was niet zo goed van vertrouwen en vroeg zich af waar de hele club jongens eigenlijk iedere avond rondhing? Als groep vormden ze meestal een gevaar en de een sleepte de ander mee. De voorzichtige poging die ze een paar avonden later waagde om wat meer van de omzwervingen van haar broer en diens vrienden te weten te komen, liep op een complete ruzie uit.

„Je bent zeker opgestookt door vader en moeder, hè?” informeerde Geert woedend. „Begin jij ook al? Nou, bemoei je er niet mee. Ik bemoei me ook niet met die giechelvriendinnen van jou, wel? We rijden gewoon wat rond... en zo, als je het weten wilt.”

„Ja, nou weet ik een heleboel.” Het klonk spottend en minachtend tegelijk. „Vooral dat en zo is bar verhelderend. Ik spioneer niet en ik heb jullie niet gezien, maar er zijn zo van die bijeenkomstplaats-

jes voor nozempjes, hè? Pas jij maar op, jongetje, en zeg dan niet dat ik je niet heb gewaarschuwd.”

„Mijn kamer uit en gauw!” Geert gooide met een dramatisch gebaar de deur open. „Nare bemoeial. Al ben je nou m’n tweelingzus, daarom ben je nog niet m’n schutsengeltje.”

Vanessa gaf hier geen antwoord meer op en deed de deur van haar eigen kamer kalm in het slot. Met deuren gooien vond ze alleen maar dom en ze deed het nooit, terwijl Geert met alle deuren kwakte als hij een boze bui had. Nog geen half uur later slenterde de jongen de kamer van zijn zusje binnen.

„Laten we niet zo flauw doen,” zei hij achteloos. „Zeg... eh... heb je een tientje voor me te leen?”

„O, is het dat?” Vanessa zuchtte ongeduldig. „Luister eens, Geert, ik heb je nou al vijftig gulden gegeven, want ik krijg nooit iets terug. Dit is de laatste keer, hoor. Ik spaar niet voor de snoeperijen, de sigaretten en de bioscoopjes van jou en je vrienden. Nee, bedank me maar niet, want ik geef het heus niet met liefde en plezier. Ik geef het, nou ja, omdat je nou eenmaal m’n broer bent. En ga nou alsjeblieft weg. Je houdt me van m’n werk af.”

Geert vond het allang goed en dacht zorgeloos: Ze meent het immers niet. Van helpt me wel weer als het nodig is.

Hij vergiste zich deernig, want Vanessa had ingezien dat ze, door Geert voortdurend geld te lenen, hem beslist niet hielp. Ze begon zich steeds meer aan zijn gedrag te ergeren. Zijn toon en manieren gingen er ook niet op vooruit, en zijn familie zag de gestadige verruwing met verbijstering aan, maar er was nu eenmaal niets aan te doen in dit stadium.

Het werd er niet beter op toen Geert ging begrijpen dat het zijn tweelingzus, die tot nu toe altijd zijn partij had gekozen, ditmaal ernst was. Hij verweet haar dat ze hem tegenwerkte en hem niets gunde.

„Ik kan er niets aan doen dat jij mijn vrienden niet kunt uitstaan,” zei hij woedend. „Die jongens zijn heus niet slechter dan anderen, misschien ook niet beter, maar wat geeft dat? Wat gaat het je aan en spaar me je preken maar! Krijg ik dat tientje nou nog van je, ja of nee?”

„Nee, dat heb ik je al gezegd en ik meen het!” Ze rukte de deur van haar kamer open. „Vooruit, Geert, verdwijn alsjeblieft. Het helpt je geen zier of je hier rond blijft hangen. Ik geef je geen cent meer.”

„Dat kan jij makkelijk zeggen, met je dikbetaalde baantje.”

Geert bleef op de drempel staan, treiterend en niet van plan zich zomaar te laten verjagen. „Als jij een stomme streek uithaalt, karikaturen in een brief sluit, heb je zo een andere baan. Hoe bestaat het! Ook meer geluk dan wijsheid hoor. Ik dacht dat je er meer dan genoeg aan had om je eigen baan vrij van stommiteiten te houden, bemoei je dus maar niet met mijn zogenaamde stomme streken. Je wordt een onverdraaglijke zeurkous en ik wou dat ik nooit een tweelingzus bezeten had!”

Hij gooide de deur in het slot en holde met twee treden tegelijk naar beneden. De voordeur sloeg zo hard in het slot, dat een blauw bordje dat in de gang hing, naar beneden kwam en in scherven uiteenviel.

„Die jongen is af en toe net een razende wervelstorm,” zei zijn moeder verbolgen terwijl ze de scherven bijeengarde. „Hij heeft natuurlijk weer ruzie gehad met Van.”

Meneer Deporte keek omhoog en ontdekte Vanessa, die langzaam naar beneden kwam. Ze zag er bleek en verschrikt uit.

„Ja, we hadden woorden en het is altijd om geld,” zei ze bitter. „Waarom moeten de mensen als ze kwaad zijn of hun zin niet meteen krijgen, zo intens gemeen worden? Dat schijnt mensen ingeboren te zijn, denk ik, slaan met alles wat je toevallig in je handen hebt!”

„Ik begrijp je niet!” Mevrouw Deporte keek naar haar dochter, ze legde de scherven op het tafeltje in de gang. „Wat is dat toch de laatste maanden met jullie?”

„Ons hele leven hebben we samen opgetrokken, elkaars partij getrokken, soms tegen beter weten in, zeker, ik gaf hem steeds weer geld, terwijl ik weet dat hij het met die fraaie vrienden van hem opmaakt. Ik doe het gewoonweg niet langer omdat het dom is en ik hem er niet mee help. Ik heb trouwens geen geld meer en nu is hij zo nijdig, dat hij zei, ik wou dat ik nooit een tweelingzus bezeten had. Hij meent het misschien niet maar hij zegt het toch maar. Ik wil hem toch alleen maar helpen!”

„Misschien wil hij niet geholpen worden.” Meneer Deporte streek zijn dochter over de haren. „Je ziet dat zo niet, maar hij wil vrij en onafhankelijk zijn. Hij wil niet bemoederd worden, door niemand en dus ook niet door jou, hoeveel hij ook om je geeft. Dat moet je leren inzien, Van... en ook dat hij jaloers is op jou. Jij bent altijd de

briljantste geweest. Je kon het beste leren, je zat hem op zijn kop, je sleepte hem mee, je raakte je baan kwijt door een gek incident en wat bij een ander een ramp wordt, draait bij jou op een blijspel uit. Het stel jongelui dat de directie uitmaakt van dat goed lopende maar nogal sensationele weekblaadje waar je nu werkt, vindt het hele geval een enorme mop. Ze nemen je aan en je krijgt nog vijftig gulden meer dan op je eerste kantoor, omdat je zo enorm mooi hebt geblunderd, iets dat helemaal in hun stijl ligt. Je weet dat ik het niet erg prettig vind dat je daar werkt, maar ik heb ook geen reden om het je te verbieden. Voor Geert ben jij het die altijd boft, en hij heeft op zijn manier geld nodig. Je hebt groot gelijk dat je het hem niet langer geeft, maar het is moeilijk voor hem om het te verwerken, vooral als je dan ook nog tegen hem gaat preken.”

„Goed, ik zal het dan allemaal wel gedaan hebben.” Vanessa snikte nu en veegde haar tranen af met de rug van haar hand. „Ik wil hem niet bemoederen, maar het gaat me toch aan als het verkeerd met hem gaat. Hij kan dan wel zeggen dat hij liever geen tweelingzus heeft, en misschien heeft hij nog wel gelijk ook! Als ik geen tweelingbroer had, voelde ik me misschien minder verantwoordelijk, dan was de band misschien veel minder sterk, maar het is nou eenmaal zo: Wat er met hem gebeurt, trek ik me zo... verschrikkelijk aan, en dat is ellendig genoeg. Ik heb nooit meer rust! Als jullie denken dat het komt omdat hij jaloers is, nee, dat geloof ik niet!” „Ach, weet je, Van, Geert kan zeggen wat hij wil.” Diep in gedachten begon mevrouw Deporte opnieuw de scherven van het bordje op te rapen. „Als jij in nood zat, zou hij het hardst rennen van allemaal. Ik weet het niet, ook al ben ik jullie moeder, maar die tweelingenlotsverbondenheid is zoiets wonderlijks, dat het mij vaak geheimzinnig aan doet. Jullie voelen sommige dingen van elkaar aan zonder dat je het geuit hebt.”

„Ja,” zei Vanessa zacht en ze vond het niet nodig om te vertellen dat het juist die typische eigenschap was, waardoor ze geen rustig uur meer kende. Ze voelde het ongeluk naderen en ze kon niets doen.

„Je kunt een lawine niet tegenhouden, Van!” Meneer Deporte stond naast zijn dochter voor het raam en sloeg zijn arm om haar schouders. „Je kunt er meestal niet eens voor vluchten. Ik weet dat het moeilijk voor je is om volwassen te worden, want dat betekent voor jou meer dan voor andere meisjes, het betekent Geert losla-

ten, zijn eigen leven laten leiden. Hij is niet langer het kleine broertje dat je kon bemoederen, dat je kon troosten. Hij zal zich heus wel eens builen vallen, maar daar moet hij dan maar tegen kunnen.”

„Ja, ik begrijp wat je bedoelt, maar...” Vanessa aarzelde even. „Natuurlijk kan het enorm vervelend zijn als iemand de baas over je probeert te spelen, ook al is het met de beste bedoelingen. Ik zal echt proberen me er niet meer mee te bemoeien, laat hem dan die builen maar oplopen, alleen...”

Ze aarzelde opnieuw en deze keer langer, en haar vader voelde dat ze haar schouders optrok, alsof ze het koud had.

„Alleen?” herhaalde hij aanmoedigend. „Zeg het maar, Van.”

„Om in jouw beeldspraak te blijven, papa...” Ze sloeg haar lichtbruine ogen met de kleine gouden puntjes rond de iris vol naar hem op. „Als die buil nou eens een ernstige of een dodelijke wond dreigt te worden? Al zou de hele wereld, en mama en jij inclusief, van me zeggen dat ik een dwaas, bemoeizuchtig wezen ben, dan zou ik me er niets meer van aantrekken.”

„Wat zou je dan doen?” vroeg haar vader zacht, maar hij wist het antwoord voor het was uitgesproken.

„Ik zou vechten zoals ik voor mezelf zou vechten,” zei Vanessa en het klonk zo rustig en vanzelfsprekend, dat er weinig aan viel toe te voegen.

Toen Vanessa naar boven was gegaan en mevrouw Deporte weer binnenkwam, vond ze haar man in een nadenkende stemming.

„Is Van naar boven gegaan, mokkend of alleen maar peinzend?” Mevrouw Deporte glimlachte fijntjes. „Als jouw pijp om de vijf minuten uitgaat, dan zit je zwaar na te denken. Het is soms een hele opgave om de vader van zo’n tweeling als de onze te zijn, zo verschillend en toch zo verbonden, eh... het valt soms ook niet mee om hun moeder te zijn, weet je.”

„Ik voel met je mee!” Hij grinnikte even en wees met de steel van zijn pijp naar het grote portret van Vanessa. „Weet jij wat Vanessa zou doen als de toestand Geert eens boven het hoofd groeit? Ik bedoel maar. Vanessa ziet zijn vriendenkring met angst en beven groeien in een milieu dat hem niet ligt. Ze is er in gedachten voortdurend mee bezig. Wat zou ze doen, denk je?”

„Ik weet niet of ze zou winnen, maar ze zou wel vechten,” zei mevrouw Deporte, ze gaf hem zijn glimlach vol en warm terug. „Zo is ze nu eenmaal. Vanessa heeft een heleboel fouten maar ze

zal nooit iemand die ze liefheeft in de steek laten, en daar ben ik erg blij om. Vanessa Io... weet je nog? Ik had zo mijn romantische ideeën over een zorgeloos vlindertje, maar nee hoor, ze had geen zin om alleen te komen, al moest ze wel weer haantje de voorste zijn. Dat is ze trouwens altijd gebleven.”

„Ja, maar ze heeft iets bijzonders, onze Vanessa Io,” zei hij. „Een meisje om trots op te zijn!”

Het waren profetische woorden, die hij veel later nog eens herhalen zou.

HOOFDSTUK 3

Vanessa sprong voor het grauwe oude huis op de gracht van haar fiets en keek op haar horloge. Het was bijna halfnegen en al keek men niet zo nauw bij het sensatieweekblad Snippers, ze was te punctueel om daarvan partij te trekken.

„Ha, Van!” Jean van Immen, de blonde knappe collega die tegenover haar zijn plaats had, stak zijn hand op. „Je bent wel op tijd maar toch later dan gewoonlijk. Ik heb nog op je gewacht, maar ik zag je in geen velden of wegen.”

„De brug was open!” Van plofte op haar plaats neer, zonder de moeite te nemen haar rijke haardos te kammen.

Ze zou er trouwens de kans niet voor gekregen hebben, want voor de spiegel stonden de beide andere leden van de redactie elkaar te verdringen.

„Je mag wel vereerd zijn, Van.” Wieneke van de Laar tikte spottend op Jeans schouder. „Deze Don Juan wacht nooit, hij laat op zich wachten, hè?”

„Doe niet zo onwijs,” verzocht de miskende Don Juan onvriendelijk. „Gaat het jullie iets aan dat ik 's morgens op Van wacht?”

„Welnee, en Van vindt het maar wat leuk!” Jetty, heel donker en knap, glimlachte nogal triest.

„Hè, wat leutereren jullie toch.” Van trok haar schrijfmachine naar zich toe.

Ze vond Jean een geschikte collega en ze zag niet in dat er zo'n probleem gemaakt moest worden van het feit dat ze samen kwamen en gingen en ook weleens samen uitgingen. Ze mocht hem wel een beetje en daar was voorlopig alles mee gezegd, maar de meisjes